

Arrest

nr. 237 767 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partijen van 23 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, de heer A. J. en mevrouw H. J., dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig derde verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Op 12 maart 2010 dienden verzoekers een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 14 februari 2011 nam de commissaris-generaal in navolging hiervan de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers maakten noch hun identiteit, noch hun verblijf in Kosovo tot 2010 aannemelijk en in het verlengde hiervan werd evenmin enig geloof gehecht aan de door verzoekers beweerde problemen in Kosovo sinds de oorlog aldaar tot hun beweerde vertrek uit Kosovo in 2010. Op 12 mei 2011 weigerde de Raad bij arrest met nummer 61.371 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 9 januari 2012 dienden verzoekers een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij verklaarden in werkelijkheid afkomstig te zijn uit Servië en de Servische nationaliteit te bezitten. Daarnaast geeft verzoeker aan dat zij in 2011 naar Servië zijn teruggekeerd en er problemen hebben ondervonden met de politie door de situatie van zijn oom. Deze kende reeds in 2009 problemen met de politie en omdat ze niet wisten waar hij zich bevond, zouden ze verzoeker zijn komen zoeken. De Dienst Vreemdelingenzaken nam op 16 januari 2012 de beslissing de aanvraag niet in overweging te nemen.

Ter ondersteuning van hun huidig derde verzoek om internationale bescherming verklaren verzoekers onder meer na hun tweede verzoek te zijn teruggekeerd naar Servië. Verzoeker wijzigde er zijn naam en voornaam. Hij wou zich ontdoen van zijn familienaam omwille van de jarenlange problemen die hij en zijn partner kenden met zijn familie. Omwille van haar afkomst uit Kosovo – verzoekster is moslim en haar vader is geboren in Kosovo – werd verzoekers' partner nooit door zijn familie aanvaard. Als gevolg van deze naamsverandering en het huwelijk dat verzoekers afsloten, veranderde ook de naam van verzoekster. Verzoekster kende ook andere problemen omwille van haar afkomst, waaronder met de huisarts. Verzoeker kende tijdens zijn verblijf in Servië tevens problemen omdat hij door twee onbekenden eenmalig werd aangesproken met de vraag waar zijn oom, erkend vluchteling in België, was. In 2017 keerden verzoekers terug naar België. Verzoeker kreeg in 2019 hartproblemen, is hiervoor in behandeling en mag niet reizen. Verzoekers verwijzen ook naar het verblijf van hun zoon in België en geven tot slot aan tevens problemen te vrezen voor hun kinderen bij terugkeer.

Verzoeker legt ter ondersteuning van zijn verklaringen volgende documenten neer: zijn Servisch paspoort, uitgereikt op naam van J. A. geboren op (...) te Novi Sad, met woonplaats te Novi Sad, zijn rijbewijs, zijn identiteitskaart en medische documenten die betrekking hebben op zijn hartproblemen. Verzoekster legt haar Servisch paspoort en identiteitskaart neer, uitgereikt op naam van J. H., geboren op (...) in Senta, Servië, met woonplaats in Novi Sad; alsook de paspoorten van de dochter, J. K. en van de zoon, J. D.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. Verzoekers wensen te benadrukken dat ze problemen ondervinden in hun land van herkomst omwille van de godsdienst van verzoekster. In de bestreden beslissingen zou naar hun mening niet verder ingegaan zijn op deze problemen maar enkel worden gesteld dat het vreemd is dat de naam J. gekozen werd bij de naamsverandering. Verzoekers zouden zeer veel problemen hebben ondervonden omwille van verzoeksters islamitische religie, zowel bij verzoekers familie als bij de dokter die geweigerd zou hebben om verzoekster medisch te helpen.

4.3.1. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekers slechts een beperkte lezing houden wat betreft de naamsverandering. In de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster wordt vooreerst terecht opgemerkt: "Voorts dient te worden opgemerkt dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door het indienen van opeenvolgende verzoeken onder een valse identiteit. U diende immers op 12 maart 2010 een verzoek in als B. H., geboren op (...) in Pristina, Kosovo en in het bezit van de Kosovaarse autoriteit. Hiermee gaf u aan dat uw nood aan bescherming diende onderzocht te worden ten aanzien van Kosovo. U legde in het kader van dit verzoek geen identiteitsdocumenten neer. Tijdens uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaarde u niet langer afkomstig te zijn uit Kosovo en bijgevolg over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. U gaf ditmaal te kennen afkomstig te zijn uit Senta, Servië, en over de Servische nationaliteit te beschikken. Aldus gaf u aan dat uw nood aan internationale bescherming diende onderzocht te worden ten aanzien van Servië. Ter staving van uw identiteit, afkomst en nationaliteit legde u toen een geboorteakte en identiteitskaart neer die deze identiteit bevestigden. Tijdens uw derde en huidig verzoek om internationale verklaarde u evenwel niet langer B. H. te heten maar wel J. H.. U Verder bleef u erbij geboren te zijn op (...) in Senta, Servië en over de Servische nationaliteit te beschikken.

Ter staving van uw identiteit legde u uw Servisch paspoort en identiteitskaart neer, alsook de paspoorten van uw twee kinderen. Als verklaring voor deze nieuwe identiteit stelde u dat uw partner bij

jullie laatste terugkeer naar Servië zijn naam wijzigde van N. V. naar J. A.” Een motief in dezelfde zin staat te lezen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker.

4.3.2. Eveneens is de redenering kort door de bocht te noemen waar verzoekers thans aangeven dat ze problemen hebben door de herkomst van verzoekster omwille van haar godsdienst en op deze problemen niet verder zou zijn ingegaan, maar enkel zou zijn gesteld dat het vreemd is dat de naam J. gekozen werd bij de naamsverandering.

De Raad benadrukt in dit kader vooreerst dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van de verzoekende partij spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoekers nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoekers de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven niet vermogen om te buigen.

Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat geen voldoende onderzoek werd gevoerd of niet afdoende werd gemotiveerd. Zij lijken thans de nadruk te willen leggen op de godsdienst van verzoekster, daar waar de problemen verweven zijn, zoals ook blijkt uit de verklaringen verzoekers, en er wel degelijk rekening mee wordt gehouden.

De commissaris-generaal stelt immers vast dat verzoekers een officieel huwelijk hebben afgesloten, waardoor verzoeksters familienaam wijzigde van B. naar J., doch hieraan evenwel geen geloof gehecht kan worden en dit om verschillende redenen. Meer bepaald wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagde deze officiële naamsverandering op enigerlei wijze door documenten te staven, dit ofschoon hij had verklaard tijdens deze procedure tot naamsverandering een document te hebben ontvangen waarin hem toestemming tot naamsverandering werd verleend. De commissaris-generaal verwacht terecht dat hij dergelijke documenten kan voorleggen. Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker verklaarde tot deze naamsverandering te zijn overgegaan omdat hij in onenigheid leefde met zijn familie, in het bijzonder zijn grootmoeder V. (meisjesnaam N.) J. en zijn tante K. (meisjesnaam N.) N., dat hij hierbij te kennen gaf dat zijn grootmoeder overleed in 2004-05 en dat het contact met zijn tante stopte in 2009. Samen met de commissaris-generaal is de Raad van oordeel dat het dan ook op zijn minst opmerkelijk te noemen is dat verzoeker zich plots in de periode 2016-2017 liet verleiden tot een naamsverandering, ingegeven een conflict met twee familieleden, waarvan de eerste ongeveer vijftien jaar geleden overleed en de tweede persoon waarmee hij sinds 2009 geen enkel contact meer had, en hij bovendien ook nog eens koos voor J. als nieuwe familienaam, niet toevallig ook de naam die ook zijn grootmoeder droeg. Hij had immers duidelijk te kennen gegeven net afstand te hebben willen nemen van zijn oorspronkelijke familienaam net omwille van haar gedrag ten aanzien van verzoeker en verzoekster. Ook thans houden verzoekers voor dat verzoeker zijn familie problemen hadden met verzoekster. Verzoekers trachten de door de commissaris-generaal opgemerkte merkwaardigheid van de naamsverandering onterecht te minimaliseren. Hieruit blijkt immers het ongeloofwaardig karakter van de voorgehouden problemen van de familie van verzoeker met verzoekster. Verzoekers kunnen zich dan ook thans niet redden door te verwijzen naar de islamitische religie van verzoekster, dit doe hier immers geen afbreuk aan. De commissaris-generaal voegt nog terecht toe dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag verwacht worden dat zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland ten allen tijde correct inlicht over zijn identiteit en vluchtmotieven, evenals dat hoewel het gegeven dat leugenachtige verklaringen werden afgelegd op zich niet belet dat het verzoek verder wordt onderzocht, een poging om de asielinstanties te misleiden zoals verzoekers deden, in rekening dient te worden gebracht bij de globale beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

4.3.3. De Raad benadrukt dat hoe dan ook internationale bescherming slechts verkregen kan worden bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat voor de aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen worden gedaan op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor verzoekers sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Noch voor de problemen met de arts in Novi Sad, noch voor de bedreigingen geuit door de familie van verzoeker – die via vrienden van hen er zelfs mee zouden hebben gedreigd hun zoon te zullen vermoorden en hun dochter te verkopen – hebben verzoekers zich ooit tot de politie gericht. De commissaris-generaal merkt hierbij terecht op dat verzoekster niet kon aangeven wie deze bedreiging jegens haar kinderen juist uitte. De commissaris-generaal geeft tevens aan dat verzoekster toen haar werd gevraagd of zij de politie contacteerde wanneer zij door de familie van haar partner zelf met de dood werd bedreigd en zelfs één keer door een tante van haar partner werd geslagen, andermaal negatief antwoordde, eraan toevoegend dat dit de situatie enkel zou verergerd hebben en in dit verband niet aan de politie gedacht te hebben voor hulp of bescherming. Verzoekster zou dan wel te kennen gegeven hebben zich voor deze problemen in 2017, zo ook voor haar andere problemen van discriminatie met betrekking tot haar naam, zich éénmalig gericht te hebben tot de sociale dienst in Novi Sad, maar zij is er niet meer naar teruggekeerd nadat ze te horen kreeg dat er die dag geen consultaties waren. Dezelfde vaststelling dringt zich op wat betreft de problemen met de huisarts, waar verzoekers thans opnieuw naar verwijzen. Ook hierover werd nageleeten klacht in te dienen en er werd niets ondernomen om te achterhalen waar verzoekster hiervoor een klacht kon indienen. Zo werd nagelaten een advocaat te contacteren om juridische bijstand te verkrijgen of melding bij mensenrechten- of Romaorganisaties in Servië of bij de Ombudsman te maken.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen in casu niet is gebeurd. Verzoekers laten de pertinente motieven van de commissaris-generaal ongemoeid, minstens worden ze niet aan het wankelen gebracht. Hun betoog steunt niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Servische autoriteiten te (trachten te) bekomen. Zij ontkennen, noch weerleggen, dat zij op geen enkel moment klacht hebben ingediend bij de politie voor de aangehaalde problemen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoekers maken geenszins aannemelijk in Servië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De loutere verwijzing naar informatie die algemeen bekend is over moslims in Servië en de informatie die zij bij hun verzoekschrift voegen, evenals de stelling dat uit informatie blijkt dat er zeer veel moslimhaat bestaat in Servië en er zelfs gesteld wordt dat de massamoord in Srebrenica is gebeurd omwille van moslimhaat in Servië, volstaan evenmin om aan te tonen dat men in zijn of haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke.

4.3.4. Verzoekers hernemen tevens hun betoog dat zij zullen gediscrimineerd worden omwille van hun Roma-origine.

De Raad wijst er echter op dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangegeven, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Verzoekers geven opnieuw geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissingen. Zij formuleren hun betoog zeer algemeen en komen voor het overige niet verder dan te verwijzen naar algemene (als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde) informatie omtrent de discriminatie van Roma, zonder evenwel concreet aan te tonen dat die discriminatie van die aard is dat die in hun persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Ook wat dit betreft, volstaat een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissingen geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.3.5. Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissingen stelt de Raad vast dat verzoekers deze ongemoeid laten waardoor deze onverminderd overeind blijven. Het algemeen verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te ontkrachten. Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

4.4. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit hebben de verzoekende partijen een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient te worden benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. De Raad stelt in voorliggende zaak vast dat verzoekende partijen in de pleitnota van 23 juni 2020 hun argumentatie zoals ontwikkeld in het verzoekschrift summier hernemen. Zij citeren tevens uit voornoemde beschikking waarbij te kennen gegeven wordt “*dat hoe dan ook internationale bescherming slechts verkregen kan worden bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is, (...)*”. Verzoekende partijen wensen voorts evenwel te benadrukken dat uit de informatie waarover zij beschikken (zoals ook uiteengezet in het inleidend verzoekschrift) er niet kan verwacht worden dat zij geholpen zouden worden bij het indienen van een klacht. Zij stellen verder dat ook al wordt daaromtrent in het inleidend verzoekschrift verwezen naar algemene informatie, deze informatie toch overeenkomt met de werkelijkheid, zodat deze in aanmerking dient genomen te worden.

3.2. Met het summier hernemen van bepaalde argumenten zoals ontwikkeld in het oorspronkelijk verzoekschrift vermogen verzoekende partijen geen afbreuk te doen aan de dienaangaande in voormelde beschikking opgenomen grond.

3.3. Door in hun pleitnota te stellen dat “*uit de informatie waarover zij beschikken (zoals ook uiteengezet in het inleidend verzoekschrift) er niet kan verwacht worden dat zij geholpen zouden worden bij het*

indienen van een klacht. Ook al wordt daaromtrent in het inleidend verzoekschrift verwezen naar algemene informatie, toch komt deze informatie overeenkomst met de werkelijkheid, zodat deze in aanmerking dient genomen te worden.”, werpen verzoekende partijen geen ander licht op de grond in de beschikking omtrent de beschermingsmogelijkheden in Servië en de vaststelling dat verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming zou ontberen: “4.3.3. De Raad benadrukt dat hoe dan ook internationale bescherming slechts verkregen kan worden bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat voor de aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Servië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen worden gedaan op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor verzoekers sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Noch voor de problemen met de arts in Novi Sad, noch voor de bedreigingen geuit door de familie van verzoeker – die via vrienden van hen er zelfs mee zouden hebben gedreigd hun zoon te zullen vermoorden en hun dochter te verkopen – hebben verzoekers zich ooit tot de politie gericht. De commissaris-generaal merkt hierbij terecht op dat verzoekster niet kon aangeven wie deze bedreiging jegens haar kinderen juist uitte. De commissaris-generaal geeft tevens aan dat verzoekster toen haar werd gevraagd of zij de politie contacteerde wanneer zij door de familie van haar partner zelf met de dood werd bedreigd en zelfs één keer door een tante van haar partner werd geslagen, andermaal negatief antwoordde, eraan toevoegend dat dit de situatie enkel zou verergerd hebben en in dit verband niet aan de politie gedacht te hebben voor hulp of bescherming. Verzoekster zou dan wel te kennen gegeven hebben zich voor deze problemen in 2017, zo ook voor haar andere problemen van discriminatie met betrekking tot haar naam, zich éénmalig gericht te hebben tot de sociale dienst in Novi Sad, maar zij is er niet meer naar teruggekeerd nadat ze te horen kreeg dat er die dag geen consultaties waren. Dezelfde vaststelling dringt zich op wat betreft de problemen met de huisarts, waar verzoekers thans opnieuw naar verwijzen. Ook hierover werd nagelezen klacht in te dienen en er werd niets ondernomen om te achterhalen waar verzoekster hiervoor een klacht kon indienen. Zo werd nagelaten een advocaat te contacteren om juridische bijstand te verkrijgen of melding bij mensenrechten- of Romaorganisaties in Servië of bij de Ombudsman te maken.

Van een asielzoeker mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen in casu niet is gebeurd. Verzoekers laten de pertinente motieven van de commissaris-generaal ongemoeid, minstens worden ze niet aan het wankelen gebracht. Hun betoog steunt niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Servische autoriteiten te (trachten te) bekomen. Zij ontkennen, noch weerleggen, dat zij op geen enkel moment klacht hebben ingediend bij de politie voor de aangehaalde problemen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat erin bescherming te verkrijgen tegen de belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden. Verzoekers maken geenszins aannemelijk in Servië alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. De Raad wijst er, zoals de commissaris-generaal, nog op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De loutere verwijzing naar informatie die algemeen bekend is over moslims in Servië en de informatie die zij bij hun verzoekschrift voegen, evenals de stelling dat uit informatie blijkt dat er zeer veel moslimhaat bestaat in Servië en er zelfs gesteld wordt dat de massamoord in Srebrenica is gebeurd omwille van moslimhaat in Servië, volstaan evenmin om aan te tonen dat men in zijn of haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te

worden aangetoond en verzoekers blijven hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke.”.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS